אמר ר' זירא ריש"א בטומאה רצוצה בין ב' מגדלים עסקינן. והתמלי למימר בטומאה למטה מטפח עסקינן כדתמרינן בסמוך אלא מדמשמעות אהל משמע ליה למעלה מטפח לי נמי ליה סברא דלקמן ואח"ת לי בטומאה רצוצה דווקא עסקינן אמאי נקט בסיפא המשכה ע"י דבר אחר מהור ה"ל למינקט אבל אם אינה רצוצה מהורו"ל דאחת לאמטועיה דאפילו בין שני מגדלים דומיא דריש"א לא הוי טומאה רצוצה בהמשכה ע"י דבר אחר דתרתי בעינן בין ב' מגדלים וגם שהוא עצמו מאהיל על הטומאה לא הטומאה עליו: **ומאן** תנא דקרי לאהל טוגע רבי יוסי היא. פי' בקונטרס דלא מייתי ראיה אלא לגיבא דרבא וכן עיקר דהא לאבי מאי מצי דע"כ צריך לאוקומי מתניתין בכל ענין דאם לא כן מאי דהה רבי זירא לעיל בטומאה בין שני מגדלים טקי נמי מתניתין בכה"ג אלא ע"כ צריך לפרש בכל ענין דלא הקשה אכתי טוגע אין מאהיל בלא טומאה רצוצה לא הילך אינה דאבי לא מיתוקמא כיון דאיכא אהל למעלה מטפח דלא הוי עגיעה אבל רבא דלא מפיק אלא אהל המשכה ליכא למיפרך מידי דמתני' לא איירי בהמשכה מדקתני הטוגע משמע אהל דומיא דטוגע דאיכא גופיה ולא ע"י דבר אחר ואבי ורבא ליה להו דרבי זירא דאי לעיל בטומאה בין שני מגדלים דאי איתא להו מגא ח) לן לפרש כדמפרש דלמא בטומאה רצוצה בין שני מגדלים עסקינן אלא ודאי ליתא להו וא"ת וכיון דליתא להו דרבי זירא והאמר דלעיל מתוקמא לאבי כדאיתא ליהו ורבא כדאיתא ליהו ואתיא מפי שפיר לרבא דמתוקמא בפשיטות דריש"א מלמרפין דבאילו עגיעה היא כיון שאין בהמשכה וכסיפא דאין מלמרפין כיון דע"י המשכה היא וא"כ אמאי איצטריך לבייא מהכא מהיא דלעיל יכול להביא ראיה דקרי לאהל מגע לפי סברת רבא וי"ל דיתא ליה מפי לאתויי מהכא שנזכר בה שם חכם: **שלא** כנגד הנקב מהור. וא"ת כיון דלא מבטל להו כדפי' בקונטרס יהא ממא אפילו שלא כנגד הנקב כדתמרינן פרק לא יחפור (נ"ב דף יט:) דכל מידי דלא מבטל ליה אין חולין בפני הטומאה ומיהו שם פירש דכל דבר שסותם כל החלון א"ל בטול ושם (כי ד"ה היא) מפרש: **קסבר** רבי יוסי טומאה אינה בוקעת ושולה. וא"ת היכי מוקמינן לעיל מתניתין כוותיה והא מתניתין סבר דבוקעת ושולה דקתני בקולית סתומה הטוגע בה ממא ואוקמינן דמאי טוגע מאהיל וי"ל אע"ג דסבר רבי יוסי טומאה ממונה אינה בוקעת מודה בקולית סתומה שממא בהאל כמו ממא בכשותו דמודה רבי יוסי דממא: **טומאה** בבית מה שבתוכה מהור. שהמגדל חולין בין הטומאה ובין מה שבתוכו דאינו מקבל טומאה דעשוי לנתת הוא: **יבול** הוא להאיהה ולטורפה במקומה. גרלה דמודה רבי יוסי בהא דתמרינן בבילה (דף י") המת בבית ולו פתחים הרבה כולן ממאים מפני שסוף טומאה לצאת דרך שם דהתם במת שלם דאין דרך לשורפו ולנתחו פתות מכזית:

הנוגע בחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו
ועל חצי זית טהור ואי חד שמא הוא אמאי
טהור? אלא קשיא רישא? אמר רבי זירא
בטומאה רצוצה בין ב' מגדלים עסקינן ואין
ביניהן פותח טפח דכולה נגיעה היא; ומאן
תנא דקרי לאהל נוגע? רבי יוסי היא *דתניא: ר'
יוסי אומר "מלא תרווד רקב ממא בנגע
ובמשא ובאהל בשלמא במשא ובאהל הא
קא טעין ליה לכוליה והא קא מאהיל אכוליה
אלא נוגע הא לא נגע בכוליה, אלא לאו ש"מ
מאי 'נוגע' מאהיל, והא קתני "נוגע" והא קתני
"מאהיל"? אמר אביי למטה ממטפח 'אהל'=נגיעה,
למעלה ממטפח=אהל גרידא. רבא אמר אפילו
למעלה ממטפח נמי 'אהל'=נגיעה הוא, והיכי דמי
אהל גרידא? בהמשכה, אמר רבא מנא אמינא
לה *דתנן: ר' יוסי אומר חבילי מטה וסריגי
חלונות חוצצין בין הבית לעליה שלא להבנים
טומאה. לצד שני, פרסן על פני המת באויר,
הנוגע: כנגד הנקב טמא, שלא כנגד הנקב
טהור. ה"ד: אילימא למטה ממטפח, שלא כנגד
הנקב, אמאי טהור, מת בכסותו הוא ומת
בכסותו ממטמא, אלא לאו למעלה ממטפח
וקא קרי ליה 'נוגע', אמר אביי לעולם למטה
ממטפח ודקאמרת "מת בכסותו הוא, מת
בכסותו מבטל ליה, האי לא מבטל ליה, ותהוי
*כטומאה טמונה בוקעת ועולה? *קסבר רבי
יוסי טומאה טמונה אינה בוקעת, ומנא
תימרא? *דתנן: תיבת המבול שיש בה
פותח טפח ואין ביציאתה פותח טפח
טומאה בתוכה הבית טמא, טומאה בבית,
מה שבתוכה טהור מפני שדרך טומאה
לצאת ואין דרך טומאה ליכנס ורבי יוסי
מטהר מפני שיכול הוא להוציאה להצאין
או לשורפה במקומה וקתני סיפא העמידה
בפתח ופתחה לחוץ: טומאה בתוכה הבית
טהור, טומאה בבית מה שבתוכה טהור
ותני

*הנוגע בחלי זית. ומאהיל על חלי זית בבת אחת יהו ב') טוגעת כאן והמגיע מאהלת כאן: אי חלי זית מאהיל עליו. כגון שנתון בקיסם ותמוך בכותל וזה עומד תחתיו א) ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחלי זית: כגון חלי זית מונח ע"ג קרקע והוא עומד אצלו ודף אחר מאהיל על שניהם: אמאי טהור. הלא זה אהל גמור ופיקר אהל האמור בתורה זה הוא כל הבא אל האהל (במדבר יט) שהבית מאהיל עליו ועל מת כאחד: רצוצה. כל דבר שאין לו מקום ריוח קרי רצון ופחות מטפח לאו חלל הוא ונקרא מה שבתוכו רצון: מגדלים. של עץ: דכולה נגיעה היא. אפילו הוא מאהיל למעלה מן הבאר הרבה כגון שהיו המגדלים גבוהים והטומאה למטה והוא מאהיל סמוך לראשיהן קרי נגיעה דכיון דהלמ"מ היא דטומאה רצוצה בוקעת הוי כמאן דמלי טומאה כל חלל שבין שני המגדלים ומאן לא: ומאן תנא. דמתניתין לרבי יוחנן דאוקי דהטוגע ג) דייק, מאהיל: תרווד. כף: רקב. טפר הגמלא בחרטן של מת שהוא רקבוביתו של מת ושיעור מלא תרווד הלמ"מ: הא לא נגע בכוליה. דהא כל הטפר איט מחובר יחד והטוגע בלא זה לא נגע בלא זה וכל חד וחד טפרא באפי נפשיה הוא: אמר אביי. המאהיל למטה ממטפח שאין מטפח בין ידו למומאה קרי לה אהל נגיעה ולאבי לא מיתוקמא מתניתין כרבי יוחנן דלא מיקרי 'מאהיל' 'טוגע' אלא למטה ממטפח דהוי כנגיעה ואכתי הדר דיקין קמא לדוכתיה טוגע אין אבל 'מאהיל' אהל גרידא למעלה ממטפח לא ודאי דאיכא כדיה בהאל נמי ליממא, אבי לא מהדר לאוקמא לדרבי יוחנן דהא אביי אוקמה למתניתין בשאין בה כדיה ובשפיפה, והכא קא מהדר לתרוצי מילתיה דרבי יוסי דקאמר נבי רקב: מגע ואהל וקשיא לן הא לא נגע בכוליה ומוקי ליה לאבי באהל נגיעה: רבא אמר אפי' למעלה ממטפח אהל נגיעה. מיקרי ושפיר מיתוקמא מתני' כר' יוחנן ורבי יוסי היא: בהמשכה. דבר אחר מאהיל עליו ועל הטומאה והוא איט מאהיל על הטומאה ולא הטומאה מאהלת עליו אלא דבר אחר ממשיך את הטומאה עליו: מנא אמינא לה. דאפילו למעלה ממטפח קרי ליה רבי יוסי אהל נגיעה: חבלי מטה המסורגים. ג) שמסרגים מטות כמין קליעה וכן סריגי חלונות שעושים עליה דקים או עשו ברזל בחלונות בסירוג בקליעה שלא יכנס אדם בהן: חוצלין בין בית לעליה. אם ד) "שמאו" מוקרה לחברתה נעשו תקרה ובטלו ואין מקבלין טומאה ואוצלין בפני הטומאה שלא תכנס טומאה לגד שני שעליה כלומר לעליה ואע"פ שנקובים הרי אין בנקבים פותח טפח וכל נקב העשוי לאויר שיעורו כמלא אגרוף וכל נקב שבין בית לבית או בין בית לעליה שיעורו בפותח טפח ואף הטוגע כנגד הנקב טהור: ס) היוספולס"ל המת באויר. שנטלו מן המטה כמו שהן מסורגות ופולס"ל על המת באויר: הטוגע כנגד הנקב ממא. דעכשיו לא נעשו תקרה להיות הכל כסותו לפיכך הטוגע כנגד הנקב ממא שהרי מאהיל על המת שלא כנגד הנקב טהור: המבלים בלא מטה אין מקבלין

טומאה הילך חולין: אילימא. ששמתן על המת למטה מטפח שאין מהן ולמת טפח: לא מבטל ליה. להיות כסותו של מת: והאי כטומאה טמונה. אי למטה מטפח עסקינן נמי דלא מבטל ליה תיהוי מיהא טומאה ממונה שאין לה חלל טפח דקי"ל (אהלות פי"ד מ") בוקעת ושולה עד לרקיע ואח"כ המגע חלילה למעלה מטפח: תיבת. מגדל של עץ מקטי"ר ושמין ו) לאותו חיבות חיבות קטנות להגיע בהן ז) כלים ומשקין: שיש בה. בחלל פותח טפח ה"ג לה במשנה דלהלן שיש בה פותח טפח דלא הויא טומאה ממונה: ואין ביציאתה. בחור פתח אין בו טפח: טומאה בתוכה הבית ממא. ואע"פ שפתחה קטן כדמפרש טעמא מפני שדרך טומאה לצאת על כרחך סופה לצאת דרך פתח זה לפיכך מטמאה מיד דרך יציאתה ומדרבנן: מה שבתוכה טהור. אהיל ואין ביציאתה פותח טפח והרי אין סופו להכנים לה מת: רבי יוסי מטהר. כדמפרש דשמא אין סופה לצאת דרך פתח זה שיהא בה שיעור טומאה שיכול להוציאה לחלון או לשורפה במקומה: וקתני סיפא העמידה בפתח. וכולה בבית אלא שפתחה לחוץ: טומאה בתוכה הבית טהור. דמשום מה איכא לטמאי הא טומאה אהל ליכא דיש בה פותח טפח ולא טמונה היא ומשום יציאה נמי לא מטמאי דהא אין יציאתה לפנים:

סא א מיי' פ"ב מהל' טומאת מת הל' יא:

סב ב מיי' פי"ח שם הלכה ד:

(מיי' שם: אהלות פ"ב [פוספסת ריש פ"ד דאהלות])

[פוספסת דאהלות פ"ש פ"ב]

[כריתות כא:]

אהלות פ"ד משנה ג

שאמר בין קורה לחברתה מהכרעת ל'

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) רש"י ד"ה לא מלי זית וכו' הה עומד מחתיו כאן פכ"ד ומ"כ מפ"ד ודכל לאחר:

גליון הש"ס

גמ' קסבר ר' יוסי טומאה ממונה שלי' מיתוכין דף מב ע"ל תוס' ד"ה כרי הוא:

נוסח מה' אב"י ובא אי' דאמרינ' נאצלה מלבה קרי נוגע

שיטה מקובצת

ל) בבת אחת יהו אחת טוגעת כאן: ב) דהנוגע ומיהו נמי מאהיל: ג) המסורגין שמסרגין: המפות: ד) אם שמתן מקורה לחברתה נעשו תקרה ובטלן: ס) הוי פורסים על הבת באויר שנטלן וכו' ופרסן על הבת: ו) תושיין אותה תיבות תיבות: ז) להצניע בהן אוכלים ומשקים: ח) דאי אית לה מגא לה לפרש:

נוסח ריטב"א אמר ר' יוסי אומר לאוקמי לדרבי יוחנן